

хващаше се тамъ, гдето имаше рана, охкаше и мълчеше. По обичая си, той се показваше по-нещастенъ, отколкото бѣше. „Всѣко зло за добро, мислѣше си той. Ще кажа, че ме е обралъ Лянката, и ще ме оставятъ на рахатъ. Никой вече нѣма да ми иска пари“. Около него приказваха, гълчаха, той си мълчеше. Но като дойде Гина вдовицата и за приказва, той даде ухо и се услуша.

— Не ме хвана сънь нощесъ, — разправяше Гина. — Сънувахъ стопанина си, злочестия, сънувахъ Пана, че седи на прага, държи единъ пръстенъ, превърта го между пръститѣ си и дума: „Не е моя пръстенъ тозъ, моя, пръстенъ бѣше други“. Па се събудихъ.

Гина се обърна и забеляза, че Тодоръ я слуша и продължи:

— Кога ми се случи да сънувамъ Пана, вече сънь не ме хваща. Станахъ, запалихъ кандилото, прекръстихъ се предъ иконата. Не мога да разбера кое време е. Излѣзохъ на двора, току претупуркаха коне, гледамъ — двама жандари. Кой тамъ? Азъ, рекохъ. Да додемъ, казватъ, да се поизсушимъ, че сме мокри. Какво ще правятъ при мене? Гледамъ, драгинко Тодоре, у васъ свѣти. А пъкъ да съмъ чула нѣщо, я викъ, я плачъ — нищо не чухъ. У мене, рекохъ, нѣма мѣсто, ама виждате ли тамъ, дето свѣти? Тамъ е кжщата на Тодоръ Опревъ. У него има мѣсто и за васъ и за конетѣ ви. Тамъ идете...